

Referitor la cele solicitate, menționăm următoarele:

În urma ședinței Permanenței Consiliului Eparhial al Episcopiei Ortodoxe Române a Oradiei din data de 14 ianuarie 2024, Preasfințitul Părinte Sofronie, Episcopul Oradiei, a **dispus oprirea totală de la slujire** a preotului Ciprian-Romeo Mega – de la Parohia Oradea Sfântul Spiridon – pe o perioadă de 30 de zile și *efectuarea cercetării disciplinare bisericești*, precum și *suspendarea din funcția de paroh*, începând cu data de 15 ianuarie.

În acest sens, preotul în cauză a fost contactat telefonic și convocat la protopopiat pentru a i se înmâna documentul oficial, *Decizia chiriarhală*, însă a refuzat prezentarea la sediu, motivând că este bolnav și nu poate realiza deplasarea. Dată fiind situația, Decizia chiriarhală i-a fost comunicată prin intermediul corespondenței poștale, la adresa de domiciliu, cu confirmare de primire, și electronic, pe adresa de e-mail indicată de preotul Ciprian-Romeo Mega.

Înainte de a aminti motivele pentru care sus-numitul a fost sancționat pe linie bisericească, dorim să venim în întâmpinarea celor care, fără a investi prea mult efort în a înțelege ceva, vor descrie măsura Ierarhului Oradiei în termeni inchizitoriali și vindicativi, ilustrându-l aidoma unui tiran sângheros și capricios din Evul Mediu, ce strivește chipul angelic și vizionar al sacerdotului buzoian, cu veleități mesianice și ambiții hollywood-iene, ultima speranță a Bisericii Ortodoxe (Universale, chiar) și, judecând după tentativele prezidențiale din toamnă (când, pe nesimțite și inconștient, aproape din greșeală, a strâns 200.000 de semnături), chiar a întregii Țări.

Lăsând la o parte ușoara deviere satirică și ironică – îndrăznețe registre semantice cu care Episcopia Oradiei, grație celui amintit, este foarte familiarizată, însă de cealaltă baricadă (fără să amintim cantitățile discreționare de calomnie și defăimare expectorate asupra-i) –, dorim ca distinșii dumneavoastră cititori să nu piardă din vedere dinamica cu totul neobișnuită a celor exact 7 ani de slujire în Episcopia Ortodoxă Română a Oradiei ai preotului regizor, pe cât de excentrică, pe atât de anarhică.

Acestea fiind spuse, considerăm că puțini mai pot fi uimiți de direcția deloc surprinzătoare pe care a luat-o raportul preotului Ciprian-Romeo Mega cu autoritatea bisericească. De multă vreme, excentricitatea și exotismul felului său de a fi, ca să fim eufemistici, au depășit granițele unei simple ieșiri din tipar – de altfel, binevenite uneori, întrucât Biserica lui Hristos nu este încremenită în

șabloane și nici nu există un pat procustian al ei –, iar reflexul sănătos al Bisericii, de a aștepta mereu, cu dragoste și răbdare, cu smerenie și îndurerare, întoarcerea fiului risipitor, se pare că de data aceasta a fost zadarnic. Pentru că da, aceasta s-a întâmplat. Și în cheia aceasta cumpănește fiecare caz în parte „zbirul” nostru de vlădică. Răbdare, răbdare și îndelungă-răbdare. Însă până într-un punct, când și Domnul Se „urăște” și îl lasă pe om pradă propriei sale voințe, chiar dacă știe că îl va duce spre pieire. Suntem liberi să alegem.

Iar preotul regizor Ciprian-Romeo Mega a ales. A ales să se situeze într-un colț al unei cvasi-schisme ireversibile, într-un dezacord absolut cu angajamentele și jurămintele multiple pe care le-a depus benevol la momentul intrării în clerul Bisericii Ortodoxe Române, atât de hulit de el însuși. Or, necesitatea autonomiei și independenței totale pe care regizorul preot și le arogă, alături de libertatea de a face orice, îndeosebi de a jigni, huli, calomnia și hărțui moral pe oricine și oricând, în special ierarhia și autoritatea bisericească, „*doar pentru că pot*”, sunt complet incompatibile nu doar cu disciplina preotească, ci cu orice raport uman desfășurat în orice instituție, asociație, companie sau firmă. Iar de fiecare dată când autoritatea bisericească i-a atras în vreun mod atenția, cât se poate de firesc și instituțional, s-a victimizat ca și cum ar fi fost prigonit și ținut în cuie, martirizat și biciuit pentru „dreptate”.

Episcopia Oradiei întotdeauna s-a străduit să evite și să dezamorseze cercul mediatic și scandalul de cancan în care acest om mereu ne-a atras, făcând concesii peste concesii și înghițind nedreptăți, de dragul păcii și unității comunitare. Capitol la care timpul ne-a arătat că am greșit și ne asumăm pe deplin această greșală. Nu trebuia să intrăm în „*silenzio stampa*” vreme de atâția ani. E vina noastră și rugăm clerul și credincioșii Bisericii noastre, care poate s-au smintit din cauza aceasta, să ne ierte pentru această „strategie” care, se pare, că nu a dat roade. Ierarhul nostru mereu a trăit cu nădejdea că, știind adevărul și realitatea, Dumnezeu le va aduce pe toate la lumină și le va rânduia așa cum dorește El, în Înțelepciunea Lui. Însă ni s-a predat în repetate rânduri o lecție la care, se pare că, am rămas repetenți. Vocația și datoria Bisericii de a mărturisi! De a spune răului rău, calomniei calomnie, nedreptății nedreptate. Chiar dacă în accepțiunea filocalică tăcerea este cea care aduce binecuvântare și Lumină, totuși, Biserica, la nivel instituțional, trebuie să își asume misiunea citadină, aceea de a rosti, de a vorbi cu rost și sens și de a aduce prin cuvânt Lumină și de a fi ea însăși Lumină a lumii, cum Însuși Domnul ne-o cere.

Ne cerem iertare că, poate, prin tăcerea noastră, în loc să aducem Lumină, am adus și mai multă beznă și neînțelegere, ajungând în acest moment al obscurantismului și al nedefinirii, în care întreaga societate românească este dezorientată și debusolată, țara noastră devenind o „apă tulbure” în care pescuiesc toți cei din afara ei, dezbinând-o și frângându-i unitatea și încrederea în propria conducere, fie ea statală sau bisericească; două dimensiuni care, din păcate, au ajuns să se întrepătrundă într-un mod nefast din cauza instrumentalizării și exploatării clerului de către alte state.

Și ne referim în mod precis, aici, la Rusia și mult încercata ei Biserică – fieful agenților și ofițerilor KGB, „lupii în haină de oaie” despre care ne atenționează Domnul. Și aducem aici în discuție avertismentul pe care ierarhia rusă a făcut-o Bisericii Ortodoxe Române, pe care a amenințat-o spunând că, în cazul în care nu își retrage ierarhia și administrația Bisericii Ortodoxe Române (care, în fapt, este singura autoritate bisericească justificată istoric) de pe teritoriul Basarabiei, vor institui o Biserică paralelă, a Moscovei, pe teritoriul României, drept răzbunare. Și este cât se poate de vizibil cum prinde din ce în ce mai accentuat contur această amenințare. În acest sens, considerăm că avem toate coordonatele și toți indicatorii să fim îndreptățiți să observăm că unul dintre cail troieni din Biserica noastră este acest preot Ciprian-Romeo Mega, care nu a fost acceptat nicăieri pe teritoriul Bisericii Ortodoxe Române din pricina viziunilor sale rebele, anarhice și extremiste, concretizate încă din fragedă tinerețe prin defăimătoarea și halucinantă lucrare „Pântecele desfrânatei”, în care speculează frânturi de informație, din tulburata și nefasta perioadă comunistă, cu titlu de realitate. Motiv pentru care a fost hirotonit doar pentru a sluji în Cipru, un alt fief al oligarhilor și mafiei rusești, care acționează și gândesc în perfectă armonie cu preotul în cauză, motiv pentru care a și fost promovat și „racolat”, apoi implantat, cu insistențe nenumărate, în Biserica Ortodoxă Română pentru a țese tulburări și intrigi, pentru a destabiliza și a lucra în alt sens, cu finalitate politică, ceea ce vedem în zilele noastre.

De aici: sprijinul bănesc pentru construirea bisericii parohiale din Oradea – pentru care s-a lăudat că a primit cadou un policandru de la Mitropolitul Ilarion Alfeyev, fost Mitropolit pentru relații externe al Bisericii Ruse, o personalitate foarte influentă și enigmatică –, foarte probabil, pentru realizarea filmelor. Apoi, cu toții știm de salba de aprecieri cineaste venite dinspre Festivalurile de film de la Moscova, de întâlnirea sa, absolut nejustificabilă în plan artistic, cu Putin (care, în mijlocul războiului, tocmai aceasta îi lipsea, să aducă aprecieri

unui necunoscut regizor român), de slujirile sale repetate în cadrul Patriarhiei Moscovei – la Moscova, cu acordul Patriarhului Kiril, dar și la Chișinău, alături de reformistul și rebelul cleric moscovit Pavel Borșevschi, unde, și aici, într-un moment politic critic, a creat tulburare –, de primirea, fără nicio binecuvântare, la 12 decembrie 2024, cu prilejul sărbătoririi hramului bisericii parohiale, a preotului moscovit Kiril Tatarka, fost diacon al Mitropolitului Ilarion și slujitor la capela Ambasadei Rusiei la Budapesta (Eparhia Ortodoxă Maghiară fiind subordonată direct Patriarhiei Moscovei), care a ținut două cuvântări în biserica ortodoxă „Sfântul Ierarh Spiridon” în limba maghiară (!), având traducător; fără să amintim de vădita părtinire și prețuire a „înțelepciunii rusești” (fără să facem trimitere la monumentalul Dostoievski, ci ca să cităm un „erou de suflet” al regizorului preot, pentru care n-a precupețit niciun efort în a-l susține pe toate căile, abuzând de autoritatea spirituală pe care o are ca preot) și a felului abil, moscovit, de a invada teritoriul altor state suverane, distrugând și ruinând teritorii, orașe, sate, case, familii și oameni nevinovați, fapte abominabile urmate de victimizarea halucinantă și strigătul disperat că ei, rușii, sunt, de fapt, cei cotropiți, iar nouă, lumii întregi, doar ni se pare.

Este tipic și felului în care preotul Mega acționează: distrugere, defăimare, calomnie, clevetire, plângeri, sesizări, intervenții la autorități politice, șantaj, uneltiri, speculații, invenții, amenințări, intimidări, hărțuire, falsuri, înscenări, ucideri în efigie și linșaj mediatic, trimițând după bunul plac la stâlpul infamiei pe oricine nu se supune opiniei sale infailibile, toate, urmate, apoi de victimizarea disperată și reclamarea „bully-ingului” la care este supus el, precum și, pentru a crește melodramatismul în stil cineast, coslujitorii, așa-zisii săi „frați” pe care clamează că îi iubește, însă pe care îi folosește ca și scut uman și masă de manevră, „carne de tun” pentru blestemățiile sale și care, săracii, n-au de ales. Referindu-ne la coslujitori, aceștia au fost doar avertizați cu muștrare scrisă și nu există intenția de a-i opri de la slujit. Înțelegem situația ingrată în care se află, însă și ei trebuie să își asculte conștiința preotească și să înțeleagă că Îi slujesc lui Hristos, nu preotului Mega și nici ierarhului, însă față de care au o datorie morală și sacerdotală, unii primind darul preoției chiar de la acest ierarh. Ca scut uman își folosește și proprii săi copii, patru la număr, pe care îi invocă trufaș și meschin în discuție de fiecare dată când se simte încolțit și amenințat (pentru a-și înnobila imaginea și a sensibiliza fățarnic), însă de care uită în momentul în care batjocorește nenumărate familii preotești și nu numai, care, da!, și ei au copii și soții și părinți și prieteni! La ei cine se gândește?!

Bunăoară, la preotul Andi-Costantin Bacter cine se gândește?! Care a căzut victima unui complot machiavelic și sardonice de a fi ucis moral și șampilat cu acea nefastă etichetă a homosexualității, invocându-se interminabil ororile petrecute la Huși în urmă cu ani de zile. Cu totul nepotrivit!, când vine vorba de un suflet de rară vocație preoțească, curăție sufletească și cumișenie, zecist și șef de promoție, un om caracterizat printr-o jertfelnicie și o smerenie greu de înțeles și perceput de mințile negre, pătimase și clevetitoare care văd totul în cheia sexualizării oricăror relații omenești! Un om care și-a pus la picioarele lui Hristos întreaga sa copilărie, întreaga sa viață, acceptând și calvarul acestei înjosiri de dragul lui Hristos! Grea cruce! Dar totul, de dragul jertfirii pentru Biserica lui Hristos, pe care o vrea la suprafață, lucrând cu sârg în taină pentru curățarea imaginii Bisericii, având de pățimit tocmai pentru aceasta. Pe soția și copilul său cine i-a mângâiat?! Pe părinții săi, care știu ce suflet nobil și cuminte au crescut, cine i-a împăcat?! Pe cruce stă, bietul copil, răstignit de invidiile și răutățile unei lumi străine de Hristos. Dar fiecare cui al calomniei vine cu o cunună martirică a lui Hristos. Și la fel se întâmplă și s-a întâmplat multora dintre „colegii de ocară” de la Centrul Eparhial.

Revenind... Așadar, aceste sancțiuni și măsuri luate asupra preotului Ciprian-Romeo Mega nu sunt deloc „șocante” și „surprinzătoare”. Episcopia Oradiei, vreme de șapte ani de zile, a răbdat cu stoicism întregul cercul orchestrat de acest om, reproșându-ni-se în mod repetat, îndeosebi prin numeroasele plângeri ale preoților și credincioșilor, lipsa noastră de reacție la terifianta bătaie de joc a unui preot aflat în subordine. Până acum! Luna noiembrie a anului care a trecut a constituit punctul de pornire al cercetării sale disciplinare și rezolvării situației sale canonic-disciplinare gravissime, cunoscute la nivel național. În acest sens, Episcopia Oradiei nu a reacționat într-un acces de furie, luând decizii pripite și măsuri furibunde. Întreaga procedură statutară și regulamentară a fost respectată cu strictețe, ca pentru orice preot certat cu disciplina. S-a început cu un îndemn părintesc (adresa 2213/28.11.2024, comunicată pe email, apoi batjocorită public), în care a fost sfătuit să nu se mai implice în campania electorală a niciunui candidat sau partid, cerându-i-se respectuos să se supună disciplinei bisericești și hotărârilor Sfântului Sinod, întrucât transformase, cât se poate de ostentativ, lăcașul de cult în mijloc de propagandă electorală.

Îndemnul a fost urmat de mustrarea scrisă cu avertisment, adică, în termenii oficiali și statutari ai Bisericii Ortodoxe Române, mult înjosita „Dojană arhierască” (Decizia chiriarhală cu nr. 2283/16 decembrie 2024), care i-a fost

înmănată personal la centrul protopopesc, în care i s-a atras din nou atenția „să se oprească din comportamentul public (verbal sau scris) defăimător, calomniator și clevetitor la adresa clerului, a instituțiilor statului român sau a oricăror altor persoane; să se oprească din săvârșirea faptelor contra păcii și ordinii publice și a bunei cuviințe; să se oprească din instigare și susținerea electorală a oricărui candidat sau partid politic și să retragă din spațiul mediatic toate materialele realizate în acest sens”, muștrare pe care, în stilul-i caracteristic, preotul Mega a persiflat-o sfidător în public, căreia i-a dat și un răspuns (pe e-mailul Episcopiei și postat de către el pe facebook), în care debitează niște elucubrații inimaginabile și batjocorește cu îndârjire autoritatea bisericească, din care insultele de „adolescent întârziat” și „ticălos” față de propriul ierarh sunt printre cele mai blânde. Decizia chiriarhală de muștrare a fost însoțită de încă un avertisment în care i se atrage asupra abaterii grave – devenite obicei – de a încălca fără menajamente teritoriul canonic al tuturor parohiilor vecine, însă nu prin vizite sporadice sau la solicitarea credincioșilor, ci marcând lacom cu afișe toate blocurile pofțite; doar așa, pentru că își permite. Cu același prilej, i-a fost solicitat, în mod oficial, să își completeze dosarul personal, din care lipseau o serie de documente absolut esențiale, cum ar fi, de exemplu, actul de hirotonie, având termenul de predare a acestora până la data de 10 ianuarie 2025 (nu mai puțin de 25 de zile calendaristice). Acesta a afirmat fără reținere că le va aduce.

Rebeliune peste rebeliune, în cel mai legionar stil cu puțință. Cu toate acestea, această reacție șocantă a preotului-regizor, fără precedent probabil în întreaga Patriarhie Română, nu a fost sancționată îndată, decât după trecerea sfintelor sărbători ale Nașterii Domnului, pe care le-am dorit cinstitute și liniștite. Bineînțeles, preotul în cauză nu a respectat termenul și nici până în ziua de astăzi nu a prezentat niciun document din cele solicitate. De asemenea, în urma sustragerii și ca urmare a comunicării multiplelor rapoarte administrative absolut îngrijorătoare întocmite de Protopopiatul Oradea în luna decembrie, Episcopia Oradiei a luat act și, la data de 9 ianuarie 2025, prin Sectorul Control financiar și audit intern al Episcopiei Oradiei, a înaintat prin email și prin poștă o adresă (nr. 14 / 9 ianuarie 2025) preotului paroh de la Parohia Oradea Sfântul Spiridon, în care i se solicită pentru control documentele de natură administrativă, financiar-contabilă și de gestiune, la centrul protopopesc, în data de 13 ianuarie 2025, la ora 10.00. Nici acestei solicitări preotul orădean nu a dat curs și nu a comunicat în niciun fel cu autoritatea bisericească. Motiv pentru care, în ziua succesivă celei stabilite pentru controlul financiar, la Centrul

Eparhial a avut loc ședința de lucru a Permanenței Consiliului Eparhial în care cadrul căreia, în urma dezbaterilor, Episcopul Oradiei a decis oprirea totală de la slujire pe o perioadă de treizeci de zile și suspendarea din funcția de preot paroh, în vederea cercetării amănunțite a precarei sale situații canonicodisciplinare și a îngrijorătoarelor și evidentelor nereguli administrative constatate. Pentru comunicarea deciziei de oprire și suspendare, preotul sancționat a fost apelat telefonic pentru a se prezenta personal la Protopopiatul Oradea. A răspuns, însă a declinat posibilitatea prezenței fizice din cauza unei răceli, **fără a face absolut nicio altă precizare**. Prin urmare, decizia i-a fost comunicată prin poștă și prin e-mail.

Referitor la concediul medical despre care preotul Ciprian-Romeo Mega se plânge că nu îi este respectat, în ciuda faptului că ar fi anunțat autoritatea bisericească, este o minciună grosolană, la fel ca aproape tot ceea ce spune acest răzvrătit. Comunicarea faptului că este în concediu medical a venit abia în data de 15 ianuarie, printr-un mesaj ironic trimis la ora 6 dimineața consilierului economic de la Centrul Eparhial și contabilei de la protopopiat, anunțând că se află în această stare încă din data de 8 ianuarie (adică la o săptămână de la momentul începerii concediului medical). Dacă nu ar fi fost oprit de la slujire, cu siguranță nu am fi fost anunțați nici până în ziua de astăzi. Menționăm că, deși preotul Ciprian-Romeo Mega a fost oprit total de la slujire și suspendat din funcția de paroh, drepturile sale salariale rămân neîncălcate, continuând să fie remunerat corespunzător, conform legislației civile și bisericești, deopotrivă.

În treacăt fie spus, chiar în ziua în care a fost sunat pentru a se prezenta la protopopiat în vederea comunicării deciziei de oprire, respectiv 14 ianuarie, ni s-a adus la cunoștință, din mai multe surse, că se afla la București, și nu pentru tratament. Din aceste surse am aflat că perioada sa de „recuperare” a constat în vizite pe la diverse instituții centrale ale statului, de unde să implore mila și ajutorul „mai marilor” pentru rezolvarea situației gravissime în care conștientiza că se află și pentru a încerca să obțină sprijinul cauzei sale, în fața „ororilor”, „mașinațiunilor” și „abuzurilor” pe care, chipurile, le trăiește la Oradea din cauza „asupririi” netrebnicei ierarhii. Totodată, cu prilejul aceleiași vizite în Capitală, am aflat despre disperarea cu care vrea să își cumpere „loc” la investirea noului președinte al Statelor Unite ale Americii, Donald Trump, perceput cu multă naivitate de mulți răzvrățiți și insurecționiști ca fiind o salvare a celor care au aderat la psihoza suveranistă, devenită la modă în întreagă Europă.

Dintre neregulile administrative, amintite mai sus, facem cunoscut faptul că:

- a refuzat și s-a opus sistematic verificării financiar-contabile a parohiei, nu a depus niciodată Bugetul de Venituri și Cheltuieli al parohiei și nici prevederile de buget pe fiecare unitate bisericească are îndatorirea să le depună completate și semnate atât de către preotul paroh și ceilalți preoți slujitori, dar și de către membrii Consiliului Parohial;

- nu a respectat îndrumările Sfântului Sinod și deciziile eparhiale privitoare la alegerea membrilor Consiliului și Comitetului Parohial; nu a depus la sediul Protopopiatului Oradea procesul verbal privind alegerea membrilor Consiliului și Comitetului Parohial și nici lista cu epitropii bisericii pentru confirmare (practic, parohia nu există, din punct de vedere al legiuirilor bisericești; funcționează ca un „S.R.L. privat”, pe care îl conduce după bunul plac);

- de mai bine de doi ani: nu a organizat la nivel parohial colecta pentru Fondul Central Misionar (prin care sunt ajutate parohiile sărace din mediul rural) și nici nu a achitat fondul „Filantropia” prin care sunt susținute activitățile social-filantropice la nivelul Patriarhiei Române din țară și străinătate;

- Nu a achitat taxele de la protopopiat, pe care le achită orice parohie din Patriarhia Română, boicotând întocmirea statelor de plată lunare, întocmirea pontajului pentru fiecare angajat, plățile pentru contribuții la bugetul de stat, comunicarea cu programul național Revisal a comunicărilor de personal, a modificărilor de personal și altele;

- a refuzat să achite abonamentele la Ziarul Lumina și celelalte publicații ale Patriarhiei Române, editate pentru nevoile pastoral-misionare ale parohiilor, inclusiv lucrările traduse sau reeditate ale Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe.

- a refuzat să achite sprijinul pentru Radio Trinitas și Televiziunea Trinitas ale Patriarhiei Române, pe care fiecare parohie îl onorează, la fel ca și toate celelalte contribuții financiare amintite;

- în prezent, din verificările de ordin intern, prin căile limitate la care protopopiatul (noul administrator al oficiului parohial) a avut acces, s-a descoperit că, în contul bancar comunicat, parohia nu avea decât o sumă infimă de bani – situație cel puțin ciudată, pentru o parohie urbană, și care trezește semne de întrebare cu privire la corectitudinea operațiunilor financiare derulate de aceasta;

- până în prezent nu a adus absolut niciun document din cele solicitate, motiv pentru care, ulterior, în zilele din urmă, Permanența Consiliul Eparhial a luat deciziile care s-au impus.

În zilele care vor urma, și se pare că deja a început, spațiul public va fi invadat nevrotic de numeroasele sale încercări și tertipuri pentru a se sustrage de la cercetarea disciplinară aflată în curs, pentru a distrage atenția opiniei publice de la gravissima sa situație și pentru a se situa în mucenicească postură, de martir antisistem care suferă pentru „dreptate”, pentru că este „prea bun” și „pur” pentru „infectul sistem eclesial” în care soarta l-a condamnat să își poarte neprihănită existență, „sacrificat pentru că spune adevărul care doare”. Astfel, vom vedea tot felul de „ciorbe reîncălzite”, privitoare la pulsuniile animalice incontroabile ale clerului sodomit, la pofta lacomă a înavuțirii popești, a vânzărilor, ca la piață, pe sume exorbitante, a parohiilor, a afacerilor necurate ale clanurilor și mafiei popești (vezi „țigărețea eparhială” & company) și multe, multe alte materializări ale impresionantei și ingenioasei sale minți regizorale, capabile să țese cele mai incitante narațiuni de cancan, pornind de la frânturi de informație sau dezinformări. Dacă nu, se descurcă, creează probe și materiale compromițătoare la comandă.

În general, îngăduința autorității bisericesti de la Oradea cu privire la neputințele corpului clerical este una generoasă, întrucât și sacerdotul face parte din aceeași societate secularizată și umanitate decadentă, iar provocările întâmpinate de cler sunt mult mai dificil de purtat. În special, îngăduința arătată de către Ierarhul Oradiei și Centrul Eparhial față de preotul Ciprian-Romeo Mega a fost una maximală, pe care, cel mai probabil, n-ar fi primit-o în nicio altă Eparhie. Acestea fiind spuse, moral vorbind, considerăm că nimeni nu poate acuza Episcopia Oradiei de rea-credință sau rea-voință față de cel care a refuzat orice încercare de colaborare și armonizare a relației instituționale, orice chemare la îndreptare și așezare în buna rânduială a Bisericii noastre, tratând cu dispreț trufaș și superioritate absolută atât ierarhul, cât și toți ostenitorii Centrului Eparhial și ai Protopopiatului Oradea, precum și pe ceilalți „frați” preoți.

Abaterile sale disciplinare și neregulile administrative evidente nu mai pot fi tolerate, iar Episcopia Oradiei nu își poate îndeplini misiunea cu totul specială pe care o are în Oradea și Bihor, binecunoscute locuri ale armoniei culturale și etnice, confesionale și religioase, cu un astfel de slujitor răzvrătit, enigmatic,

duplicitar, care slujește altor interese decât cele ale Bisericii și Țării în care își ducе traiul.

Dumnezeu să vadă și să judece!

Biroul de Presă al Episcopiei Ortodoxe Române a Oradiei